

בס"ד

פרשת שמות – הרב ברוך רוזנבלום שנת תשע"ד.

פרשת השבוע שנקרא בע"ה בשבת זו פרשת שמות תשע"ד

הרמב"ן, בפתיחת הפרשה, עומד כדרכו לבאר בכל חומש וחומש את מהות הספר.

השאלה שהרמב"ן עומד עליה ושעוד מפרשים שואלים, מדוע התורה פותחת את הפרשה ב'ו' החיבור - **וְאֵלֶּה שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַבָּאִים מִצְרִימָה אֶת יַעֲקֹב אִישׁ וּבֵיתוֹ בָּאוּ**, למה לא כתוב אלה שמות? באף אחת מהפתיחות של החומשים לא מופיע 'ו' החיבור.

שאלה נוספת שהרמב"ן דן עליה - למה התורה חוזרת וחוזרת פעם אחר פעם, על שמות האנשים שירדו למצרים?

כותב הרמב"ן - השלים הכתוב ספר בראשית שהוא ספר היצירה בחידוש העולם ויצירת כל נוצר – ספר בראשית נקרא בפי הרמב"ן ספר היצירה שבו יצירת כל העולם ויצירת כל הנבראים, ובמקרה האבות כולם שהם כעין יצירה לזרעם – כל מה שמופיע בספר בראשית זה כעין מה שקרה עם האבות הקדושים, כי מה שקרה עם האבות הקדושים אומר הרמב"ן, זה הקדמה למה שיקרה עם הבנים, מפני שכל מקריהם, כל מה שקרה לאבות הקדושים הם ציורי דברים לרמז להודיע כל העתיד לבוא אליהם - כל מה שקרה עם האבות הקדושים זה רק הכנה למה שיקרה עם הבנים.

ואחר שהשלים היצירה, לאחר שגמר לדבר על בריאת העולם, התחיל ספר אחר בעניין המעשה הבא מן הרמזים ההם, ניקח לדוגמא את מה שמתכוון הרמב"ן:

התורה כותבת בספר בראשית – הקב"ה נגלה לאברהם אבינו בברית בין הבתרים ואמר לו {טו, יג}... **יָדַעְתָּ דָּעָה כִּי גֵר יִהְיֶה זָרְעֶךָ בְּאֶרֶץ לֹא לָהֶם וְעֲבָדוּם וְעָנּוּ אֹתָם אַרְבַּע מֵאוֹת שָׁנָה**, זה נאמר לאברהם אבינו בברית בין הבתרים, זה מעשה אבות, איפה זה בא לידי ביטוי במעשה סימן לבנים? זה פרשת שמות.

"...והתחיל ספר אחר בעניין המעשה הבא מן הרמזים ההם..." – נאמר לאברהם אבינו בברית בין הבתרים שעם ישראל יורד לגלות מצרים ובפועל זה בא לידי ביטוי בחומש שמות.

ונתייחד ספר ואלה שמות ענין הגלות הראשון הנגזר בפירוש בברית בין הבתרים ובגאולה ממנו – חומש שמות אומר

הרמב"ן זה הגלות הראשונה שנגזרת מאברהם אבינו ובגאולה ממנו, מיציאת מצרים, שהקב"ה הבטיח לאברהם אבינו (ט"ו, י"ד) "וְגַם אֶת הַגּוֹי אֲשֶׁר יַעֲבֹדוּ דָן אֲנִי... ולאחר מכן "...וְאַחֲרֵי כֵן יֵצְאוּ בְּרִכְשׁ גָּדוֹל", אז גם הבטיח לו גלות וגם הבטיח לו גאולה, שניהם נמצאים כאן בפרשה.

אז יש לנו פרשת שמות, וארא, בא, ותחילת יציאת מצרים מתחיל מאמצע פרשת בא ומסתיימת בפרשת בשלח שבני ישראל יוצאים ממצרים.

"ולכן חזר והתחיל בשמות יורדי מצרים ומספרם אף על-פי שנכתב זה" - למה התורה חוזרת וכותבת לנו את שמות היורדים מצרימה, לאחר שהתורה כותבת לנו את זה בפרשת יגש?

"בעבור כי ירידתם שם הוא ראשית הגלות כי מאז הוא חל" - אומר לנו הרמב"ן מה שנאמר בספר בראשית זה מעשה אבות ומה שנאמר בפרשת שמות זה סימן לבנים. אז יש לנו מעשה אבות וסימן לבנים – חומש ספר בראשית-ויגש –מעשה אבות, והפרשה שלנו זה סימן לבנים.

אם ככה שואל הרמב"ן - אז דבר ראשון אתה מבין כאן מדוע מתחילה הפרשה ב'ו', כיון ש'ו' החיבור היא למעשה אבות-חומש בראשית.

שואל הרמב"ן - אז אם הגלות ה זאת-גלות מצרים, זו גלות שהסתיימה בפרשת בשלח. עם ישראל יצא ממצרים וזה הסיום של החומש, למה התורה ממשיכה במעמד הר סיני והתורה ממשיכה בבניית המשכן. חמש פרשיות בחומש שמות, עוסקת התורה בבניית המשכן - תצווה, כי תשא, תרומה, ויקהל, פקודי.

"והנה הגלות אינו נשלם ..", אומר הרמב"ן שיצאו ישראל ממצרים, "...עד יום שובם אל מקומם ואל מעלת אבותם ישובו", מתי זה נקרא שעם ישראל יצא מהגלות? כשהם חזרו בחזרה למעלת האבות.

"...וכשיצאו ממצרים אף-על-פי שיצאו מבית עבדים עדין יחשבו גולים..." - גם כשיצאו ממצרים הם עדיין נחשבים גולים, למה? "כי היו בארץ לא להם, נבוכים במדבר וכשבאו אל הר סיני ועשו המשכן ושב הקב"ה והשרה שכינתו ביניהם, אז שבו אל מעלת אבותם שהיה סוד אלוהי לאוהליהם והם המה מרכבה אז נחשבו גאולים" - אומר הרמב"ן ברגע שהגיעו למדבר ועשו את המשכן, ובמשכן

אם תאמר, שזה לא לשון חז"ל, אז לכן הוא לא נותן את השם הזה, אבל אם זה לשון שמופיע בדברי חז"ל אז למה זה נקרא בשם הזה ולא נקרא בשם חומש שמות?

אומר הנציב תשובה נפלאה וזה יהיה הפתיח לנושא שלנו:

בתורה כתוב **בְּרִאשִׁית בָּרָא אֱלֹהִים אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ**

אומר רש"י במקום - בשביל התורה שנקראה ראשית ובשביל ישראל שנקראו ראשית.

בשביל התורה ובשביל ישראל זוהי מטרת בריאת העולם. בריאת עם ישראל זה חומש בראשית. הזכרנו כבר מס' פעמים את הדברים שכותב ר' צדוק מלובלין:

אנו מקדשים לביל שבת על גביע, כיון שגביע מחבר שלוש מספרים: **ג=3 בי=12 ע=70 ג=אבות יב=שבתים ע=נפש**, אז יש לנו את ההוויה של עם ישראל היכן? בספר בראשית.

מתחילים מפרשת לך לך - אברהם אבינו, שלושת האבות, שנים עשר השבטים בפרשת 'ויצא', כולל פרשת 'וישלח' עם לידתו של בנימין ולאחר מכן יש לנו שבעים נפש - פרשת 'ויגש' - עם ישראל מגיע למצרים בשבעים נפש. השבעים האלה הם כנגד שבעים אומות העולם לכן הספרה דווקא נעצרת בשבעים, כנגד שבעים אומות העולם וכנגדם יש לך בישראל שבעים נפש.

הבנין של עם ישראל מבוסס על 3,12,70.

אומר הנציב - תחילת ההוויה של העולם **בְּרִאשִׁית בָּרָא אֱלֹהִים אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ** - בשביל ישראל שנקראו ראשית, ואיפה ההוויה של ישראל? ההוויה של ישראל זה פרשת 'ויגש' - עם ישראל מגיעים למצרים 66 תוסוף לזה את יוסף הצדיק עוד 4 יוצא שהגיעו ישראל לשבעים נפש.

אומר הנציב - אבל עדין לא הגיע היעוד של בריאת העולם, כיון שיעוד בריאת העולם זה שתי תנאים כותב רש"י: בשביל ישראל ובשביל התורה שנקראה ראשית.

אם כך איפה נקראת התורה ראשית?

בפרשת יתרו, יוצא שהשלמת הבריאה עדיין לא הייתה.

ספר בראשית, אומר לנו הרמב"ן, זה ספר היצירה של בריאת העולם, יצירת בריאת העולם עדין לא הושלמה אלא לאחר שיש קבלת התורה, וכל זמן שאין קבלת התורה, העולם לא הגיע לשלמות, כמו שהגמרא אומרת במסכת שבת "ויהי ערב ויהי בוקר יום השישי" - השישי בסיון זמן

הייתה השראת השכינה, שהגיעו למצב של השראת השכינה חזרו למעלת האבות, "ולזה נשלם הספר הזה בהשלימו עניין המשכן ובהיות כבוד ה' מעלה אותו תמיד" - ולכן התורה כותבת לך תמיד ענייני המשכן כי שם חזרו להשאת השכינה שהיה באהלו של אברהם אבינו וחזרנו לנק' התחלה של מעשה אבות סימן לבנים. אלו הדברים שכותב הרמב"ן.

הרמב"ן קורא לחומש הזה בשם "הגלות והגאולה", אנחנו קוראים לו בשם "חומש שמות".

בא 'הנציב' כאשר הוא מביא את הבה"ג (בעל הלכות גדולות), ושואל האם יש לו מקור בלשון חז"ל (לספר שמות)?

אנחנו קוראים לו חומש שמות כי כך מודפס עליו, אבל השאלה כאן אם השם 'שמות' מעוגן בלשון חז"ל.

אומר הנציב כן, היכן זה מופיע?

{מדרש רבה, בראשית, פרשה ג', בפרשת בריאת האור בעולם}:
אומר המדרש חמש פעמים נאמר אור בפרשת האורה **אָמַר רַבִּי סִימּוֹן, חֲמֵשׁ פְּעָמִים כָּתִיב כָּאן אוֹרָה, כְּנֶגֶד חֲמִשָּׁה חֲמִשִּׁי תוֹרָה. וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי אוֹר, כְּנֶגֶד סֵפֶר בְּרִאשִׁית, שָׁבוּ וְנַעֲסֹק הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וּבָרָא אֶת עוֹלָמוֹ. וַיְהִי אוֹר, כְּנֶגֶד סֵפֶר וְאֵלֶּה שְׁמוֹת, שָׁבוּ יִצְחָק וְיִשְׂרָאֵל מֵאֶפְלָה לְאוֹרָה.**

וַיֹּאֶר אֱלֹהִים אֶת הָאוֹר כִּי טוֹב, כְּנֶגֶד סֵפֶר וַיִּקְרָא, שְׁהוּא מְלֵא הִלְכוֹת רַבּוֹת. וַיִּבְדֵּל אֱלֹהִים בֵּין הָאוֹר וּבֵין הַחֹשֶׁךְ, כְּנֶגֶד סֵפֶר בְּמִדְבָּר, שְׁהוּא מְבַדִּיל בֵּין יוֹצְאֵי מִצְרַיִם לְבָאֵי הָאָרֶץ. וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לְאוֹר יוֹם, כְּנֶגֶד סֵפֶר מִשְׁנֵה תוֹרָה, שְׁהוּא מְלֵא הִלְכוֹת רַבּוֹת. מְתִיבִין חֲבֵרַי לְרַבִּי סִימּוֹן, וְהָלוֹא סֵפֶר וַיִּקְרָא מְלֵא הִלְכוֹת רַבּוֹת, אָמַר לָהֶן אִף הוּא שָׁנָה בּוֹ דְּבָר.

אומר הנציב, אם תפתח את דברי הבה"ג (בעל הלכות גדולות) - החומש הזה נקרא בשם החומש השני, הוא לא קורא לו בשם שמות אלא בשם החומש השני. שואל הנציב שאלה מאוד יפה:

למה הוא קורא לזה בשם 'החומש השני', אם הוא קורא לספר בראשית - 'בראשית' ולספר ויקרא - 'תורת כהנים' לספר במדבר הוא קורא 'חומש הפיקודים' ולחומש דברים הוא קורא 'משנה תורה', לכל אחד הוא נותן שם, למה הבה"ג לא קורא לחומש שמות בשם 'שמות'?

להזכיר יעקב ואח"כ ישראל, הרי מעלים בקודש ולא מורידים?

ה. למה מופיע יוסף היה במצרים לאחר שהתורה מונה את כל השבטים, התורה מונה בתחילה את ששת בני לאה אח"כ בן אחד של רחל ראובן שמעון לוי יהודה יששכר וזבולון –ששת בני לאה, אח"כ הוא מזכיר את בנימין, יוסף לא מוזכר כאן, הוא גומר את ארבעת בני השפחות, אומרת התורה ומניין כל הנפשות שהיו במצרים שבעים נפש ולאחר מכן אומרת התורה (א, ה).. **וְיוֹסֵף הָיָה בְּמִצְרַיִם**, משמע שיוסף הוא מחוץ לשבעים. היה צריך לכתוב קודם כל שיוסף היה במצרים וכל יוצאי ירך יעקב שבעים נפש, מדוע התורה לאחר שכותבת על השבעים נפש היא כותבת שיוסף היה במצרים? אם רוצים למנות את יוסף נמנה אותו יחד עם כולם, למה הוא כביכול מחוץ לתחום?

אלה השאלות ששואל "האלישיך הקדוש", ונפתח בשאלה המרכזית שלו:

"ראוי לכל איש חכם לבב לדרוש ולתור בחכמה מה עשה ה' ככה לקדושים אשר בארץ יעקב וכל הנפש הבאה מצרימה לתת תחת סבלות מצרים את בניהם ובני בניהם מאתיים ועשר שנים בחומר ובבלנים ובכל עבודה בשדה מה פשעם ומה חטאתם והרי לא חשיד הקב"ה דעביד דינה בלא דינה"

ביאור דבריו:

שואל "האלישיך הקדוש" – אני לא מבין לקח הקב"ה שבעים אנשים קדושים וטהורים, הוריד אותם למצרים, עינה אותם 210 שנים מתוכם 86 שנה בעבודת פרך, מה עשו האנשים האלה שמענישים אותם?

השאלה שנרצה להעצים, היא מדבריו הנפלאים של 'הנתיבות שלום מסלונים', שואל הרב - כתוב בתורה בברית בין הבתרים, אומר הקב"ה לאברהם וַיֹּאמֶר לְאַבְרָם יְדַע כִּי גֵר יִהְיֶה זְרַעְךָ בְּאֶרֶץ לֹא לָהֶם וְעִבְדוּם וְעָנּוּ אֹתָם אַרְבַּע מֵאוֹת שָׁנָה (יד) וְגַם אֶת הַגּוֹי אֲשֶׁר יַעֲבֹדוּ דָן אֹנֶכִי וְאַחֲרֵי כֵן יֵצְאוּ בְּרֶכֶשׁ גָּדוֹל

שואל הרב- שהקב"ה בא לאברהם אבינו ואומר לו שהוא הולך להפוך את סדום והוא אומר לו שאנשי סדום הם רעים וחטאים לה' מאוד, אומר אברהם אבינו ריבונו של עולם אולי יש 50 צדיקים בעיר, אולי 45, אולי 40... 20 אולי עשרה?

אמר לו הקב"ה בעבור עשרה לא אשחית ולא ביקש אברהם פחות מעשרה.

קבלת התורה, יקבלו את התורה טוב ואם לא אני מחזיר את העולם לתוהו ובוהו.

אם ככה, אומר הנציב, תבין טוב למה הבה"ג לא קורא לספר הזה בשם ...

אין לו שם, כיון שמבחינתו בראשית ממשיך, כי כל זמן שלא הגיע לנו המצב של ישראל ותורה ביחד אז הבריאה לא הושלמה. **כִּי בְּרֵאשִׁית בְּרָא אֱלֹהִים..** - לבראשית ישנם שתי תנאים, מה התנאים? ישראל והתורה, כל זמן שאין תורה אין בראשית ברא.

אומר הבה"ג - החומש הזה נקרא בשם החומש השני כי הוא ההמשך של הראשון, הראשון היה בריאה של ישראל – בשביל ישראל שנקראו ראשית והשלב הבא בשביל התורה שנקראה ראשית אז יש לנו השלמה של שני הדברים יחד לכן החומש הזה נקרא החומש השני.

אם כך אנו יכולים להבין למה יש לנו את 'ו' החיבור 'ואלה שמות...' למה 'ו' החיבור? כי עדין לא הושלמה מלאכת הבריאה, בראשית עדין לא הושלמה אז 'ואלה שמות', זה המשך של הפרשה הקודמת, זה המשך של הספר הקודם, מתחיל ספר חדש אומנם, אבל זה ספר מחודש, ספר בראשית- שם היה ההווה של עם ישראל בשבעים נפש וההשלמה שלו היא בקבלת התורה בפרשת 'יתרו'.

(תורת משה – אלישיך הקדוש)

האלישיך הקדוש בספרו 'תורת משה' פותח את הפרשה בעשר שאלות:

א. מדוע מופיע 'ואלה שמות' 'ו' החיבור?

ב. למה מזכיר את שמם – בשביל מה התורה חוזרת על שמות שתיים עשרה השבטים? ואם מתוך חיבתם (רש"י כתב משום שהקב"ה חיבבם חזר ומנה אותם שוב, כיון שמה שהקב"ה מחבב הוא חוזר על זה כמו שראינו שהקב"ה מוציא את הכוכבים – מוציא אותם ממספר ומכניס אותם במספר שנאמר (ישעיה מ, כו): **הַמוֹצֵא בְּמִסְפָּר צָבָאָם לְכֻלָּם בְּשֵׁם יְקָרָא**.

ג. אם כך תמנה את כל השבעים נפש מדוע מנית רק את השנים עשר כמו שבפרשת ויגש נמנו כל השבעים למה כאן לא נמנו כולם?

ד. למה התורה פותחת בישראל ועוברת ליעקב? **וְאַלֶּה שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַבָּאִים מִצְרֵימָה אֶת יַעֲקֹב אִישׁ וּבֵיתוֹ בָּאוּ** מתחיל בישראל וממשיך ביעקב? קודם היה צריך

שואל הרב - אנשי סדום הם רעים וחטאים לה' מאוד , הקב"ה אומר לו שהוא הולך להפוך את סדום ועמורה , אמר לו אברהם אם ככה בסדר אין מה להציל אז אין. בא הקב"ה ואומר לאברהם תשמע הבנים שלך יורדים ל 400 מאות שנה "בְּאֶרֶץ לֹא לָהֶם וְעֶבְדִּים וְעָנֹו אֶתֶם אֶרְבַּע מֵאוֹת שָׁנָה", אברהם אבינו לא אומר ריבונו של עולם אפשר 350? אולי 300 אולי לא עיניי, אין לו שום שאלות, שום טענות הכל בסדר גמור. על סדום הוא מנסה להתחנן שהיו רשעים ארורים 'יד עני ואביון לא החזיקה', אברהם אומר אולי בכל זאת תשיב אותם בתשובה.

עם ישראל בעבודת פרך 400 שנה אברהם אין לו שום שאלות .

שואל 'הנתיבות שלום מסלונים' - ולא היה נאה לאברהם לנסות ולהתחנן על בניו? לנסות ולהציל את הילדים שלו בפחות עיניי, בפחות שנים?

לפני שנתקדם. נענה על שאלה אחת:

רש"י כותב - ויוסף היה במצרים . והלא הוא ובניו היו שבעים נפש אז גם יוסף נמצא בתוכו מה פתאום כתוב אחר כך ויוסף היה במצרים? וכי לא היינו יודעים שהוא היה במצרים? אלא להודיער צדקתו של יוסף . הוא יוסף הרועה את צאן אביו הוא יוסף שירד למצרים ונעשה מלך ועדין נשאר בצדקותו .

אומר 'המשך חכמה' - גם בשיא השיאים שהוא משנה למלך וגם בשפל המדרגה שהוא רועה צאן יוסף צדיק .

מה הדברים קשורים לפרשתנו ? תכתוב את הדברים בפרשת ויגש שהגיעו למצרים 66 וביחד עם יוסף הצדיק הם היו 70 .

ויוסף היה במצרים - ללמדך יוסף היה צדיק גם בתור רועה וגם בתור משנה למלך הוא צדיק , אז פתאום מזכרת להגיד שיוסף היה צדיק והוא היה במצרים? למה כאן?

השאלה האחרונה במקבץ הזה:

אומרים בשיר של יום - עדות ביהוסף שמו בצאתו על ארץ מצרים שפת לא ידעתי אשמע - מזמור של יום חמישי בשבוע, מזמור פ"א בתהילים וגם השיר של יום, של ראש השנה.

אומרת הגמרא (מסכת ראש השנה, דף יד) - בראש השנה יצא יוסף מבית האסורים.

שואלים חז"ל - למה קוראים ליוסף כאן פתאום יהוסף?

אומרים חז"ל (ילקוט שמעוני בתהילים) מופיע גם בחז"ל פרשת מקץ - שבשעה שבא יוסף לפני פרעה , בא המלאך גבריאל ולימדו שבעים שפות . יוסף בא לפני פרעה והוא בודק אותו אם הוא ראוי להיות מלך , והתברר לו שיוסף יודע שפה אחת יותר ממנו - לשון הקודש, ופרעה לא יודע לשון הקודש. השביע אותו פרעה, שהוא לא מגלה שהוא איננו יודע שפת הקודש, למה?

כתוב בחז"ל, שהיה חוק במצרים שאם יש מישהו שיודע משהו יותר מהמלך זורקים את המלך וממנים אותו , מזה פחד פרעה. אז נשבע לו יוסף שלא יגלה, אומרים חז"ל שבסוף, זה עזר לו כדי להוציא את יעקב לקבורה בא"י.

אומר שם יוסף (ג, ה) אֲבִי הַשְּׁבִיעִנִי לֵאמֹר הִנֵּה אֲנִי מֵת בְּקִבְרִי אֲשֶׁר כָּרִיתִי לִי בְּאֶרֶץ כְּנָעַן שְׁמָה תִקְבְּרֵנִי וְעֵתָה אֵעֱלֶה נָא וְאֶקְבְּרָה אֶת אָבִי וְאֶשׁוּבָה ...

אביו השביע אותו לפני מותו שיביא אותו לקבורה , ואם יגיד לו פרעה תבטל את השבועה יגיד לו אתה השבעת אותי שלא אגלה, אז אם אבטל את השבועה אבטל גם את זאת שלך, ולכן נתן לו להעלות אותו לקבורה בא"י.

אז אומרים חז"ל, שבא גבריאל ולימדו שבעים שפות בלילה אחד, רבותי זה פרוצדורה קשה , אז איך זכר יוסף שבעים שפות בלילה אחד?

בא המלאך גבריאל ושם לו אות, איזה אות הוא הוסיף לו?

אומרים חז"ל - 'ה' , נטל הקב"ה אות משמו ושם אותו אצל יוסף.

אומרים חז"ל בגמרא (מסכת סוטה י, ב) - ויכר יהודה ויאמר צדקה ממני היינו דאמר רב חנין בר ביזנא א"ר שמעון חסידא יוסף שקדש ש"ש בסתר זכה והוסיפו לו אות אחת משמו של הקב"ה דכתיב (תהילים פא-ו) עדות ביהוסף שמו.

במדרש רבה (רבה, ויקרא אחרי מות, פרשת כ"ג) אומרים חז"ל - שְׁלֹשָׁה הֵם שִׁבְרָחוּ מִן הָעֶבֶר וְשִׁתְּף הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׁמוֹ עִמָּהֶם, וְאֵלּוּ הֵן: יוֹסֵף וְיַעֲלֵ וּפְלִטִי. יוֹסֵף מִנִּין, שְׁנָאֵמֶר (תהלים פא, ו): עֲדוּת בִּיהוֹסֵף שְׁמוֹ, מִהוּ בִּיהוֹסֵף יְהִי מַעֲיֵד עָלָיו שֶׁלֹּא נִגַּע בְּאַשֶׁת פּוֹטִיפָר. יַעֲלֵ מִנִּין, שְׁנָאֵמֶר (שופטים ד, יח): וַתֵּצֵא יַעֲלֵ לִקְרַאת סִיסְרָא וַתִּכְסֶּהוּ בַשְּׂמִיכָה, מִהוּ בַשְּׂמִיכָה, רַבֵּנָן דְּהִכָּא אֲמַרִי בְּסוּדָרָא, וְרַבֵּנָן דְּתַמָּן אֲמַרִי בְּמִשְׁכָּלָא, אֲמַר רִישׁ לְקִישׁ חֲזָרְנוּ עַל כָּל הַמִּקְרָא וְלֹא מְצִינוּ כְּלִי שְׁשֻׁמוֹ שְׂמִיכָה, וְמָה שְׂמִיכָה, שְׁמִי כֹה, שְׁמִי מַעֲיֵד עָלֶיהָ שֶׁלֹּא נִגַּע בָּהּ אוֹתוֹ רָשָׁע. פְּלִטִי מִנִּין

ג. למה עשו היה אדמוני? אדמוני של עשו זה לא רק ג'ינג', ג'ינג' זה לא בעיה כזאת גדולה, הבעיה היותר קשה היא, שעשו היה גם אדמוני בפנים, המהות שלו הייתה של אדום.

עוד הוא שואל - מה זה המושג הזה 'אדמוני', כי אם אתה מדבר על תאומים אז לא יכל להיות שאחד שונה ממש מהשני, אם עשו אדמוני אז צריך שיהיה פחות או יותר גם יעקב כזה.

הוא אומר לא, אצל יעקב הוא היה רגיל-צבע נורמלי, אצל עשו הוא היה אדמוני בשיער ובפרצוף וכל מהותו הייתה של אדמוני, אז שואל הרב מה מונח בזה?

אלה השאלות שפותח האלשיך הקדוש את היסוד שלו.

אומר האלשיך הקדוש – אומרת הגמרא (מסכת חגיגה יד, א) – **תניא אמר רבי שמעון החסיד אלו תשע מאות ושבעים קודם שנברא העולם ולא נבראו עמד הקב"ה ושתלן בכל דור ודור..**

אומר רש"י - קודם שנברא העולם, נגזר עליהם להבראות להיות קודם מתן תורה לקיים מה שנאמר דבר צוה לאלף דור (תהלים קה) ראוייה היתה תורה להינתן לסוף אלף דור וכשראה שאין העולם מתקיים בלא תורה, עמד וטרדן ונתנה לסוף כ"ו דורות מאדם הראשון עד משה רבינו:

רצה הקב"ה לתת תורה לישראל רק אחרי אלף דורות מבריאת העולם שנאמר 'דבר צוה לאלף דור'.

איך זה יכל להיות לאחר אלף דורות תינתן תורה אם העולם נברא רק ל' - 6000 שנה? שאלה ששואלים המפרשים ע"ש.

למעשה, אם נחבר את הזמן שהקב"ה התחיל לכתוב את התורה, עד הזמן שניתנה התורה, יש לך אלף שנה.

למעשה הקב"ה נתן את התורה לאחר 26 דורות, מה קרה עם הנשמות באמצע?

חז"ל אומרים, שהקב"ה פיזר אותם.

בא האלשיך הקדוש ושואל שאלה... רבותי תסבירו לי עומדת אומה שלמה בהר סיני, 600 אלף גברים מבני 20-60, פחותים מעשרים ומעל שישים ואנשים, נשים וטף, מאות אלפי אנשים, מיליונים עומדים במעמד הר סיני ורואים את הקב"ה בעיניים שנאמר:

(דברים ד, לה) **אֵתָהּ הִרְאֵתָ לְדַעַת כִּי יְהוָה הוּא הָאֱלֹהִים אֵין עוֹד מִלְבָּדוֹ**

כְּתוּב אֶחָד אוֹמֵר (שמואל א כה, מד): וְשָׁאוּל נָתַן אֶת מִיכָל בִּתּוֹ [אשת דוד] לְפִלְטִי, וְכְתוּב אֶחָד אוֹמֵר (שמואל ב ג, טו): פִּלְטִיאל, קָרִי לִיה פִּלְטִי וְקָרִי לִיה פִּלְטִיאל, מִי נָסִיב פִּלְטִי וּמִי יְהִיב פִּלְטִיאל, אֲלֵא מַעִיד אֲנִי עָלָיו שֶׁלֹּא נָגַע בְּאִשְׁתּוֹ דָּוִד.

אומרים חז"ל **עדות ביהוסף שמו בצאתו על ארץ מצרים..** - זה שיוסף יצא להיות מלך בארץ מצרים, בלי האות הוא לא היה נהפך להיות מלך ואנו רוצים להבין, מה יש באות 'ה' הזאת, שהביאה את יוסף הצדיק להיות מלך ומה העומק של הדברים שחז"ל מלמדים אותנו.

כדי להבין את יסודם של הדברים, אני רוצה לעסוק בתורתו של האלשיך הקדוש כפי שפתחנו.

כדי לבסס את היסוד שלו, הוא פותח בסדרה של ארבעה שאלות, לפני שהוא מקדים להסביר את הדברים:

א. למה הקב"ה לקח את אברהם אבינו וכבש את מעיינו עד גיל מאה שנה – אברהם אבינו היה בן מאה כשנולד לו יצחק, שרה אמנו הייתה צריכה ללדת בגיל תשעים כשהיא כבר מסולקת מהאפשרות ללדת והקב"ה, צריך לעשות חידוש ופלא בבריאה בכדי שהיא תלד שכתוב (יח, יא) **..חֲדַל לֵהְיוֹת לְשֵׁרָה אֶרֶץ כְּנָעִים: (יב) וּתְצַחֵק שֵׁרָה בְּקֶרְבָּהּ לֵאמֹר אַחֲרֵי בְלַתִּי הָיְתָה-לִּי עֲדָנָה וְאֵדֹנִי זָקֵן...** והקב"ה סידר מהלך חדש ששרה אימנו תוכל ללדת. אז שואל האלשיך הקדוש למה חיכה הקב"ה לגיל מאה? אי אפשר לעשות את זה שאברהם יהיה בן תשעים ושרה תהיה בת שמונים?

למה דווקא בגיל מאה?

ב. למה הוא צריך לקחת את הגר בשביל ללדת את ישמעאל ואת שרה בשביל ללדת את יצחק? אם אצל יצחק ראיית, שעשו ויעקב יכולים להיוולד יחד, אז למה שלא יצאו ישמעאל ויצחק ביחד מאותו מקום? למה ישמעאל צריך לצאת מהגר ויצחק משרה? אלא אם תגיד לי שזה לא טוב, אז למה אצל יצחק, רבקה הביאה את שניהם? עדיף שיצחק יקח משהי כמו הגר שממנו יצא עשו ומרבקה יצא רק יעקב, למה צריך לצאת עשו מרבקה? ועוד הוא אומר אם החלטת ששתיהם צריכים לצאת מרבקה אז למה לא אחד אחרי השני? קודם כל יצא אחד ואחר כך השני, למה שניהם צריכים להיוולד ביחד? עוד הוא שואל אם העניין של שתיים ברחם אחד כל כך טוב, אז למה לא נולדו גם ישמעאל ויצחק ברחם אחד בתור תאומים?

שואל האלשיך הקדוש – אתה יודע מה זה מראה נבואה?
אתה יודע מזה רוח הקודש? בא ותפתח גמרא (מסכת ע"ז דף כ, ב):

א"ר פנחס בן יאיר תורה מביאה לידי זהירות, זהירות מביאה לידי זריזות, זריזות מביאה לידי נקיות, נקיות מביאה לידי פרישות, פרישות מביאה לידי טהרה, טהרה מביאה לידי חסידות, חסידות מביאה לידי ענוה ענוה מביאה לידי יראת חטא יראת חטא מביאה לידי קדושה, קדושה מביאה לידי רוח הקודש, רוח הקודש מביאה לידי תחיית המתים וחסידות גדולה מכולן שנאמר (תהילים פט-כ) אז דברת בחזון לחסידיך..

רמב"ם (פרק ז', הלכות יסודי התורה) כותב איך מגיעים לנבואה.

אף אחד מהם עדין לא הגיע לתורה, לא לזהירות ולא לזריזות וכו', אף אחד מהם לא מביא את דברי הרמב"ם, כיצד מגיעים לנבואה.

שואל האלשיך הקדוש - 600,000 איש, לפני 55 ימים בא אליהם משה רבינו ואומר (שמות יב, כא) **מִשְׁכּוֹ וְקָחוּ לָכֶם צֶאֱן לְמִשְׁפַּחְתֵּיכֶם וְשִׁחְטוּ הַפֶּסַח** - ביום ההקרבה היו צריכים לשחוט את הצאן, את האלוהים שעבדו אותו במצרים ולמול את עצמם ואחרי חמישים יום מיציאת מצרים, עומדים כולם ורואים את הקב"ה על הר סיני אומר **אֶנֶּכִּי ה' אֱלֹהֶיךָ אֲשֶׁר הוֹצֵאתִיךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם מִבֵּית עַבְדִּים וּנְשָׁאִירִים חַיִּים.**

שואל האלשיך הקדוש - האם אפשר להבין את זה? איך זוכים עם כזה, לעמוד שם ולראות את הקב"ה? מחזה נבואה של נביא הוא לא בהקיץ ולא בפנים אל פנים.

ומחזה נבואה שבאה כאשר הנביא רואה את זה כל אבריו מרטטים. אומר הרמב"ם תהליך שלם, איך נביא מקבל נבואה.

עומד עם ישראל, רואה את הקב"ה בהקיץ, לא במחזה נבואה, הייתכן דבר כזה?

כותב האלשיך - וראיתי אנשים שמתרצים תירוץ - שבהחיל הנבואה על הראויים לכך, תחול הנבואה גם על הסובבים אותם - היות והנבואה שרתה על משה רבינו אז כולם כבר קבלו.

כותב האלשיך - זה לא יתכן, למה?

מסיבה פשוטה מאוד - אם כשהקב"ה השרה נבואה על משה, אהרון שהיה לידו, לא קיבל את הנבואה, ואין לך ראוי

לנבואה יותר מאשר אהרון הכהן שהרי משה רבינו אומר (ד, יג) ..בי אדני שלח נא ביד תשלח" - אהרון הכהן.

אהרון ראוי לנבואה וכשמשה רבינו מקבל נבואה, אהרון לא מקבל אותה, אז לא יתכן שנבואה באה על הראויים, היא תבוא גם על הלא ראויים, אין דבר כזה!

אומר 'האלשיך הקדוש' - אין מניעה לאף אחד שתשרה עליו נבואה, המונע מאיתנו את הנבואה והכנה הצריכה לקראת נבואה, היא רק סיבה אחת - כיון שאנו מזוהמים בחטא הנחש הקדמוני.

הזוהמה שהטיל הנחש בחווה היא זאת שמונעת מאיתנו לראות את הקב"ה.

ברגע שעם ישראל פסקה זוהמתו, כפי שמביאה הגמרא (מסכת שבת קמ"ו, ב) - **מפני מה עובדי כוכבים מזוהמין שלא עמדו על הר סיני שבשעה שבא נחש על חוה הטיל בה זוהמא ישראל שעמדו על הר סיני פסקה זוהמתו עובדי כוכבים שלא עמדו על הר סיני לא פסקה זוהמתו.**

אין שום מונע וחציצה מהאדם, לראות את הקב"ה. דברי האלשיך הקדוש.

לכן הוא אומר לאחר חטא העגל, שחזרה זוהמתו, אז שוב פעם צריך את ההכנה לקראת הנבואה. עד כאן היסוד שמציב האלשיך הקדוש בתחילת דבריו.

אומר 'האלשיך הקדוש' - עכשיו בא ונלך שלב אחרי שלב לבאר את הדברים:

בא ותראה, כאשר הקב"ה רוצה להכין את עם ישראל לקבלת התורה, המרחק בין אברהם אבינו למשה רבינו זה שש דורות, המרחק הוא לא רחוק.

אברהם אבינו שנת הולדתו 1948 לבריאה. אברהם אבינו התחיל בהפצת התורה בשנת 2000 לבריאה. מה המרחק - 448 שנים.

עד ההווה של אברהם אבינו ועד לנתינת התורה, באותם שנים צריכים להכין את עם ישראל, כדי לראות את הקב"ה על הר סיני, כדי להכין אותם, צריך לנתק אותם מזוהמת הנחש.

כדי לנתק אותם מהזוהמה שהטיל הנחש בחווה, צריכים לעבור תהליכים של זיכור עד שמגיעים למעמד הר סיני. מה עשה הקב"ה?

'הפסולת' יצאה דרך ישמעאל, 'הפסולת' של הע"ז יצאה עוד לפני שאברהם אבינו היה מהול, אברהם אבינו היה עוד ערל וזה יצא אצל הגר.

כאן מתחילה הווייה חדשה, **בן מאה קאלו מת ועבר ובטל מן העולם** וחזר להווייה חדשה. שרה אמנו גם כן מתחילה הווייה חדשה.

יצחק אבינו נולד כבר שהוא מהול, שהוא בהווייה חדשה, אבל עדין היה חטא שצריך לתקן אותו והוא חטא של שפיכות דמים אז זה יצא אצל עשו.

כותב 'האלשיך הקדוש' - מה שעשו היה אדמוני, הוא לא היה רק אדמוני בשערות, הוא היה אדמוני בכל המהות הפנימי שלו, כולו היה אדום, למה?

מביא הרב מדרש שמופיע ב'לקוט שמעוני', פרשת 'תולדות' - ששתה עשו את כל דם הנידות של רבקה ומאז היא לא ילדה, חוץ מזה שמה שכתבו חז"ל, שהוא עקר את רחמה, הוא שתה את כל דם הנידות שלה ואם כך התחילה הווייה חדשה גם אצל רבקה, אז כל הפסולת לקח עשו יעקב היה נקי.

אומר 'האלשיך הקדוש' - אבל אם היתה יולדת רבקה אחד, קודם את עשו ואחרי זה יולדת את יעקב, עשו היה חצי חצי - זך וטהור וחצי מטומאה והיה אצל יעקב חצי טומאה וחצי טהרה.

אישה נוספת הוא לא היה יכל לקחת כיון שהוא היה 'עולה תמימה', ממילא, היתה צריכה אישה אחת ללדת תאומים, כאשר כל הזוהמה יוצאת דרך רבקה, אך רבקה התנתקה לגמרי כפי שהבאנו כאשר בא עשו ושתה את כל דם הנידות שלה, בכך עקר עשו את כל המושג של זוהמת הנחש מרבקה, יוצא שרבקה טהורה!

אם ככה הגענו ליעקב אבינו - יעקב נולד כאשר אין בו את זוהמת הנחש, כי את הכל לקח עשו, אם אין בו את הזוהמה יצאו, כל הילדים של יעקב אבינו, כולם זכים וטהורים.

והסברנו שלכן יעקב תיקן את ענין של גילוי עריות, כיון שבגיל 84 הוא מעיד על ראובן שהוא 'כוחי וראשית אוני' וכל ילדיו קדושים וטהורים ובכן חזרנו על זה שיעקב הוא 'מעין שופר דאדם הראשון'.

אם אלה הדברים נשאלת השאלה - אם כולם קדושים וטהורים אז מה פתאום ירדנו למצרים? מה יש לנו לחפש במצרים?

שאברהם אבינו היה אברם אבינו והתחיל להפיץ את דבר ה' בעולם והקב"ה אומר הוא הבן אדם אשר אני משתית את עם ישראל ממנו, אמר הקב"ה, הוא צריך להתחיל להתנתקות מזוהמת הנחש כדי שעם ישראל יוכלו לקבל תורה, מה עשה הקב"ה?

אברהם אבינו בגיל מאה, זה הזמן שהוא התחיל ליצור את ההווייה של עם ישראל, למה? האלשיך לא כותב למה, אבל הוא כותב מעין זה. נצרף את מה שמובא בספרים אחרים:

אומרת המשנה במסכת אבות - (ה, כא) הוא היה אומר, בן חמש שנים למקרא, בן עשר למשנה, בן שלש עשרה למצות, בן חמש עשרה לתלמוד, בן שמונה עשרה לחפה, בן עשרים לרדוף, בן שלשים לכח, בן ארבעים לבינה, בן חמשים לעצה, בן ששים לזקנה, בן שבעים לשיבה, בן שמונים לגבורה, בן תשעים לשוח, בן מאה קאלו מת ועבר ובטל מן העולם.

בגיל מאה יש ביטול, אברהם אבינו הגיע לביטול העצמיות שלו.

אם אברהם הגיע למצב של ביטול, מתחילים מחדש. כשאברהם אבינו מתחיל מחדש עכשיו זה הווייה מחודשת של אברהם אבינו, זה בריה מחודשת.

לוקחים את שרה אימנו, כותב האלשיך הקדוש, היא כבר לא יכולה ללדת (יח, יא) .. **חדל להיות לשרה ארץ כנשים**, אין לה שום אפשרות ללדת, אם אין אפשרות ללדת, יוצרים כאן דבר חדש שנקרא 'שרה מחודשת' עם שם חדש - אברם נקרא אברהם ושירי הופכת להיות שרה.

אם הופכת להיות שרה יש כאן מעמד חדש של שרה אמנו.

במצב הזה אברהם יולד את יצחק אבינו.

הסברנו כבר, את מה שכותב האר"י הקדוש, הבאנו בשם ר' צדוק הכהן, בפרשת ויצא - ויצא יעקב מבאר שבע. פנה זיוה פנה הודה פנה הדרה.. (רש"י). כותב האר"י הקדוש אדם הראשון חטא בשלוש עברות חמורות - ע"ז, גילוי עריות, שפיכות דמים.

לכל אחד מהאבות היה את החלק לתקן וכל חלק, היה מזוהמת החטא של אדם הראשון.

אברהם תיקן ענין של ע"ז, איפה יצאה הפסולת?

צריך לדעת שאותו נחש, הוא לא כמו עוד איזה נחש קוברה וכד', אלא זה מלאך שבא בדמות נחש .

כותב הפרקי דרבי אליעזר, בפרק כב' – הנחש הוא אבא של קין, קין הוא לא הבן של אדם הראשון, ברגע שהוא נולד, הוא נולד מהנחש, מה אומרת חוה?

(ד, א) וְהָאָדָם יָדַע אֶת חוּה אִשְׁתּוֹ וַתְּהַר וַתֵּלֶד אֶת קַיִן וַתֹּאמֶר קָנִיתִי אִישׁ אֶת ה'.

אומרת התורה בחומש בראשית פרק ה' – זֶה סֵפֶר תּוֹלְדֹת אָדָם... (ג) וַיְחִי אָדָם שְׁלֹשִׁים וּמֵאת שָׁנָה וַיּוֹלֶד בְּדָמוֹתוֹ כְּצִלְמוֹ וַיִּקְרָא אֶת שְׁמוֹ שֵׁת, שֵׁת הוא בנו היחידי של אדם הראשון שמונה התורה ואם תאמר יש לך את הבל, שהוא גם מאדם הראשון? אבל הבל מת, אז התורה לא מונה אותו. קין בכלל לא שייך לאדם הראשון, הנחש הטיל בחוה זוהמה, יוצא שהחטא הראשון היה עריות ממש, כך מביא האלשיך הקדוש, פרקי דרבי אליעזר פרק כ'.

אם זה היה עריות ממש צריכים לתקן את חטא העריות ממש, איך מתקנים אותו?

שולחים אותם למצרים, מצרים זה המקום של הטומאה והזוהמה, אם כל זה נימצא במצרים, י' קבין של זנות ירדו לעולם תשעה נטלה מצרים ואחד נטל כל העולם כולו, אם ככה נוכל להבין בס"ד:

אם מצרים זה המקום המרכזי של הטומאה של העולם, אומרת התורה בפרשת אחרי מות – כמעשה ארץ מצרים אשר ישבתם בה לא תעשו.. (יח, ג)

אומר רש"י – כמעשה ארץ מצרים. מגיד שמעשיהם של מצריים ושל כנעניים מקולקלים מכל האומות, ואותו מקום שישבו בו ישראל מקולקל מן הכל.

כלומר אומר רש"י, המקום שישבו בו ישראל היה הטמא ביותר במצרים!

אז למה שלח אותם הקב"ה למקום הזה?

כותב 'האלשיך הקדוש' – המקום הזה, זה המקום שאמור לזכר אותם, אם אתה נמצא במקום ששם נמצאת כל הטומאה כולה ואתה יוצא משם נקי, יצאת מזוכר.

העולם הוא כמו אבריו של האדם, הארץ, האדמה וכד':

לארץ יש ידיים כותב האלשיך הקדוש, שנאמר (שופטים יח, י) וְהָאָרֶץ רַחֲבַת יָדַיִם.

מצרים נקראת בלשון התורה בפרשת 'ואתחנן' – כור הברזל.

שואל 'האלשיך הקדוש' – הרי במצרים, כתוב בחז"ל במדרש, שכמו צורף שמוציא סיגים מתוך הזהב, ככה הקב"ה שם אותנו במצרים כדי להוציא את הזוהמה החוצה, איך מוציאים את הזוהמה?

שואל האלשיך – אתה יודע כמה מתו במכת חושך?

(יג, יח) וַחֲמִשִּׁים עָלוּ בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם – אחד מחמש, אחד מחמישים, אחד מחמש-מאות ואחד מחמשת-אלפים – ארבע דעות בפסיקתא. אחד מחמשת-אלפים היה זהב, השאר היה סיגים!

רבותי, מאיפה באו כ"כ הרבה סיגים? אם יעקב יצא נקי מאיפה באו סיגים?

כותב 'האלשיך הקדוש' – ירדנו ל'כור הברזל', מה יש שם?

אומר החתם סופר, בבאיור דברי 'האלשיך הקדוש' – למה קוראים לזה כור הברזל?

ברזל, אלה ארבעת הנשים שהיו ליעקב אבינו, כדי לתקן את הזוהמה שהייתה אצלם מלבן, היינו צריכים לרדת למצרים, אז למה בשם ברזל?

ארבעת הנשים של יעקב אבינו, נקראים בשם ברזל-בלהה, רחל, זילפה, לאה.

כור ברזל נועד לזכר את השמות של ארבעת נשות יעקב אבינו שבאו מלבן, הן מנשותיו והן מפילגשיו, ירדנו למצרים כדי לזכר את כור הברזל.

אם ככה, נוכל להבין מה אומר 'האלשיך הקדוש' – אחרי שעם ישראל יצא ממצרים מזוכר, עם ישראל עבר את כור הברזל, יכולים עם ישראל להגיע למעמד הר סיני ולראות את הקב"ה, כי מה הוא המונע את קבלת התורה? מה מונע את האפשרות לראות את הקב"ה?

זה זוהמת הנחש, עם ישראל במצרים יצא מזוכר מטומאת הנחש, אם כך, יכלו עם ישראל לעמוד על הר סיני ולראות את הקב"ה.

נשאלת השאלה – אז למה למצרים?

כותב 'האלשיך הקדוש' דבר נורא – זוהמת הנחש, זה לא דבר ערטיילי, הוא מדבר דברים עמוקים מאוד ולא את הכל אפשר לדבר בציבור.

לארץ יש ראש- (משלי ח, כו) **עַד-לֹא עָשָׂה אֶרֶץ וְחוֹצוֹת וְרֹאשׁ עִפְרוֹת תִּבֵּל**

לארץ יש טבור (יחזקאל לח, יב) **לְשָׁלַל שָׁלַל וְלִבֹּז בֹּז לְהָשִׁיב יָדְךָ עַל חֲרָבוֹת נוֹשֶׁבֶת וְאָל עַם מְאֹסָף מְגוֹיִם עָשָׂה מִקְנֶה וְקִנְיָן יִשְׁבִּי עַל טִבּוֹר הָאָרֶץ.**

כותב 'הכלי יקר', בפרשת המרגלים - למה אצל המרגלים התולעים הלכו מלשונם לטבורם? שילכו עד הארץ?

כותב - ולפי שדברו על ארץ ישראל שנקראת בשם 'טבור הארץ', לכן לשונם השתרבה, מלשונם עד טבורם, כי דיברו על ארץ ישראל סרה.

יש לארץ הזאת גם ערוה, ערוות העולם זאת מצרים שנאמר (מב, יב) **וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים לֹא כִי עֲרוֹת הָאָרֶץ בְּאַתֶּם לְרֹאוֹת**. מצרים היא מקום הערוה של העולם, עם ישראל ירד למצרים כדי לתקן את החטא הזה, מהו החטא הזה?

החטא הזה היה חטא של זנות, זה היה החטא של חווה, בא הנחש על חווה והטיל בה זוהמה – הוא חטא של עריות, את זה צריך לעקור! כדי לנקות את הזוהמה של הנחש.

אם ככה, אומר ה'נתיבות שלום מסלונים' - רבותי תבינו טוב מאוד, בא הקב"ה לאברהם אבינו ואומר לו אברהם, אני רוצה לגלות לך סוד, אתה אבי האומה הישראלית, אומות העולם אני לא מתכוון לנקות אותם מזוהמת הנחש, שיישארו מזוהמים, אבל עם ישראל עומד לקבל תורה והוא לא יכל לקבל תורה אם הוא מזוהם בזוהמת הנחש, חייבים לנקות את הבנים שלך ולהכין אותם לקבלת התורה.

אומר הקב"ה לאברהם אבינו, אתה יודע כמה זמן לוקח הניקוי? 400

שנה עם עבודת פרך, שנה אחת לא קודם.

התהליך של כביסה לבנה, לוקח שעותיים וחצי על 90 מעלות, הניקוי של זוהמת הנחש לוקח 400 שנה עם עבודת פרך. אברהם אבינו לא שאל אם אפשר פחות, למה לא!? זה כמו שאדם ילך לניקוי יבש וישאל- כמה זמן לוקח לנקות את החליפה?

אומרים לו שעותיים.

שואל - אפשר שעה וחצי?

אומרים לו - כן, אפשר, אבל צריך להוסיף יותר חומרים. אתה רוצה להוריד מ400 שנה? יותר קושי השעבוד, כמו שאם אני שם יותר חומר ניקוי, אז הזיכוכ עוזר.

אמר הקב"ה, ב 400 שנה בעבודת פרך אני מוציא אותם נקיים, אברהם לא מבקש לא הנחה ולא הקלה, כי הוא הבין שזה לא עונש, אלא 'ניקוי יבש' לקראת מעמד הר סיני. צריכים להתנקות 400 שנה בעבודת פרך, כדי שיוכלו לקבל את התורה על הר סיני ולראות את הקב"ה בלי חציצה, אין ברירה אחרת, אם רוצים לקבל את התורה זה תהליך הזיכוכ, לכן אברהם לא מבקש פחות, כי זה ההכנה לקראת מתן תורה ואין משהו אחר, אומר הקב"ה אני צריך את עם ישראל במעמד הר סיני, איך?

(יט, ו) ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש.. 'גוי קדוש' זה גוי מופרש, מובדל. "קדושים תהיו" – מופרשים תהיו. אין פרישות אלא במקום ערוה, שם זה קדוש.

אומרים חז"ל בגמרא {מסכת ברכות י, ב} - {מלכים ב ד-ט} ותאמר אל אישה הנה נא ידעתי כי איש אלהים קדוש הוא א"ר יוסי בר' חנינא מכאן שהאשה מכרת באורחין יותר מן האיש קדוש הוא מנא ידעה רב ושמואל חד אמר שלא ראתה זבוב עובר על שולחנו וחד אמר סדין של פשתן הציעה על מטתו ולא ראתה קרי עליו.

זבוב זה סימן לעריות, כפי שידוע לכולם, היא ראתה זבוב על שולחנו.

שואל ר' חיים שמולביץ - מילא אני מבין שהאישה ידעה, מאיפה הזבוב ידע שהוא קדוש?

אומר זבובים, יודעים מי קדוש ומי לא, הזבובים לא צריכים להגיד להם, זבוב לא נראה בבית המטבחיים – בבית המקדש היכן שיש קדושה אין שם זבובים, במקום קדוש, זה מופרש. בשביל להיות לי ממלכת כהנים וגוי קדוש צריכים לעבור את הזיכוכ, בארץ של טומאה ולצאת משם קדושים תהיו, זה המהות.

אם אלה הדברים נוכל להבין דבר נפלא:

אומר דוד המלך בתהילים {קה, יז} **שָׁלַח לִפְנֵיהֶם אִישׁ לְעֶבֶד נִמְכָּר יוֹסֵף.**

הקב"ה ברוב חכמתו, שלח לנו את יוסף קדימה, למה את יוסף? היה יכל להוריד את יהודה? חז"ל אומרים שהיה ראוי להוריד את יעקב אבינו בשלשלאות של ברזל למצרים, חסד עשה איתו הקב"ה ששלח את יוסף קודם.

אומרים חז"ל במדרש - בא תראה נורא עלילות לבני אדם, איזה חסד עשה הקב"ה עם יעקב אבינו, שלח את יוסף קדימה כדי שיתקבל שם בכבוד מלכים, תארו לכם מצב שהיה יורד בגלל הרעב, היו שמים אותו במקום צדדי עם

מעיד הקב"ה על עם ישראל **שְׁלַחְךָ פְּרָדִים רְמוּנִים**, אומרים חז"ל ובזכות זה נשלחו עם ישראל ממצרים – **שְׁלַחְךָ פְּרָדִים רְמוּנִים**.

אם אלה הדברים נוכל להבין דבר נפלא ביותר:

'הרקנטי' בפרשת בשלח מביא את דברי הזוהר - עם ישראל יוצא ממצרים, איך שיוצאים ממצרים מגיעים למרה, אין מה לשתות המים מרים, כל אחד ששתה ירק ישר כי היו מרים.

באים עם ישראל למשה רבינו ומתלוננים - משה אין מה לשתות!! משה פונה לקב"ה ואומר לו אין מה לשתות מה עושים?

(טו, כה) וַיֹּאמֶר ה' עַץ וַיִּשְׁלַח אֶל-הַמַּיִם וַיִּמְתְּקוּ הַמַּיִם שֵׁם לוֹ חֶק וּמִשְׁפָּט וְשֵׁם נָהָו.

שואל הזוהר – מה זה **"...וַיִּשְׁלַח אֶל-הַמַּיִם וַיִּמְתְּקוּ הַמַּיִם"**?

בחז"ל כתוב שהעץ הזה היה עץ הרדופני...

עץ הרדופני, כותב הרמב"ן- זה עץ של רעל.

שואל הזוהר, **כך מביא הרקנטי בפרשת בשלח** - בשביל מה נתן הקב"ה למשה עץ להשליך על המים בכדי שימתקו?

ולפי שיצאו ישראל ממצרים אומות העולם אמרו בניכם אינם שלכם. כל הילדים פסולים! למה? יכל להיות שהמצרים שולטים עליכם 210 שנים, 86 מתוכם בעבודת פרך ונשותיכם קדושות וטהורות?! לא יכל להיות!

עם ישראל שומעים את זה מאומות העולם, מאיפה הם יכולים לדעת אם זה נכון או לא? הרי הם לא היו חוזרים לבתיהם, נשותיהם היו מחכות להם בשדות בשביל להיפקד, הם יודעים מה קורה בבית?! התחילו 'לקשקש' להם באוזניים, אתם לא יודעים הייתם בעבודת פרך, הקב"ה אמר להם הרגע אני מפסיק את זה!

אומר הזוהר הקדוש, הוא מביא אותם למרה, אין מים לשתות.

אמר הקב"ה, קח עץ וכתוב עליו פרשת סוטה ותזרוק למים, הם ישתו את המים וזה יבדוק אותם, מי שחטא יתפוצץ הוא בניו ואשתו.

שתו את המים במרה ועם ישראל היה זך ונקי – **שֵׁם שֵׁם לוֹ חֶק וּמִשְׁפָּט וְשֵׁם נָהָו**. הסיר הקב"ה את כל הטענה הזאת, עם ישראל זך וישר אחרי 210 שנים.

הילדים. שלח את יוסף קודם, בשביל מה? אומרים חז"ל יוסף גדר את עצמו מן הערוה, נגדרו כל עם ישראל בזכותו.

ילד בן שבע-עשרה שנה יורד למקום טומאה, רבותי מזה מצרים, מגיע אברהם אבינו למצרים הוא רק ניכנס הוא ידע מה זה, ישר אמר לשרה אשתו כנסי לתוך הארגז, המקום הזה מסוכן רק יראו אותך, מיד יקחו אותך לפרעה.

אומרים חז"ל - שרה גדרה עצמה נגדרו כל הנשים בזכותה. יוסף גדר את עצמו, נגדרו כל הזכרים בזכותו. מה עשה הקב"ה?

נתן לו חותמת, יש חותמת ליוסף הצדיק! מה החותמת? תוסיף לו את האות 'ה'. שואלים חז"ל למה את האות 'ה'?

אומרים חז"ל במדרש, בפרשת פנחס – כל אחד ואחד מעם ישראל, הוסיף לו הקב"ה חותמת, להראות שהם זכים וטהורים - לחנוך משפחת החנוכי, לפלוא משפחת הפלואי למה 'ה' בהתחלה ו'י' בסוף?

אומר רש"י – 'ה' ו'י' הם שמו של הקב"ה לקדושת הבית – איש ואישה זכו שכינה שרויה בניהם, י-באיש ו'ה' – באישה, קדושת הבית באה בשם יה.

חתם הקב"ה חותמת, עם ישראל כשר- 'יה' – זה החותמת.

ליוסף הצדיק לפני שירד למצרים היה לו כבר 'י' של יוסף, אמר לו הקב"ה, עמדת בניסיון, אני אתן לך עוד אות אחת – 'ה' – להוכיח לכולם שאף אחד לא היה איתך בחדר, אני חותם שאתה כשר וישר ויש לך חותמת של הקב"ה, זה החותמת שחתם הקב"ה על יוסף הצדיק. 'עדות ביהוסף' שמו בצאתו על ארץ מצרים,

ב-י-ה-ו-ס-ף - הוא הוסיף לו את האות 'ה', כדי שיהיה לו חותמת של 'קדושה', הוא הכין את הדרך לעם ישראל לרדת למצרים למקום טומאה שהתורה מעידה עליה "כמעשה ארץ מצרים אשר ישבתם בה לא תעשו..." אין לך מקום טמא יותר בעולם מאשר מצרים, היו במצרים ויצאו משם קדושים וטהורים.

אומרים חז"ל - בא ותראה, 210 שנים במצרים, אף יהודי לא התחתן עם גויה ואף גויה לא התחתנה עם יהודי, אישה אחת חטאה ב 210 שנים! ופרסמה הכתוב – שלומית בת דברי למטה דן, אחת וגם כן באונס. 210 שנים שום נישואין של תערובת.

שאלתו של האר"י הקדוש בשער הפסוקים בפרשת השבוע,
כאן פותח האר"י הקדוש פשוט, נבאר את העניין:

כותב האר"י הקדוש - וילך איש מבית לוי ויקח את בת-לוי,
התורה לא חושפת מי היו האנשים בכלל, משום שהאנשים
שהתורה מדברת כאן, חוזרים לנקודת ההתחלה של העולם,
חוזרים עכשיו לנקודה של האדם הראשון וחווה.

אדם וחווה ילדו את הילדים הראשונים שלהם בימים
הראשונים של הבריאה, עפ"י רוב המפרשים הם נולדו כבר
ביום השישי בבריאה. הילד הבא שנולד אחרי קין והבל, מת
נולד? אחרי 130 שנה, (הג') ויחי אדם שלשים ומאת שנה
ויולד בן דמותו כצלמו ויקרא את שמו שת".

שת נולד רק אחרי 130 שנה, שאדם וחווה נמצאים בעולם.
למה? כי קין נולד מהנחש והבל נולד מאדם הראשון.

קין הרג את הבל ומהבל לא נשאר זכר, אבל הקב"ה החזיר
אותו פעם נוספת.

אומרת התורה {ד, כה} כי שת לי אלהים זרע אחר תחת הבל
כי הרגו קין, הבל איננו מן העולם, חזר בחזרה בשת-שת
הוא הבל.

כותב האר"י הקדוש - וילך איש מבית לוי ויקח את בת-לוי,
חזרה לנעוריה, לא הכוונה ליוכבד, יוכבד ילדה כבר לפני
שלוש שנים ולפני שש שנים, זאת נשמתה של חווה שנכנסה
ביוכבד וילדה כעבור 130 שנה, שכמו שאז ילדו את שת אחרי
130 שנה.

ילדו את הנשמה החדשה של שת, במשה רבנו, כי משה הוא
ראשי תיבות של משה שת הבל. הנשמה של הבל נכנסה
בשת ומשת נכנסה במשה רבנו.

אומרת התורה - וילך איש מבית לוי ויקח את בת-לוי - מתי
זה היה? בגיל 130, כמו שחווה ילדה את שת בגיל 130 שנה.

בגיל 130 חזרו בחזרה - חווה נכנסה ביוכבד, וזה מה שכתוב
"בת לוי", היא כבר ילדה שלוש שנים קודם, אבל הלידה
הזאת של 130, זה הלידה של שת, תחילת בריאת העולם
ע"י שת, תחילת העולם מחדש ע"י משה רבנו.

אמרנו קודם בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ -
בשביל ישראל שנקראו ראשית ובשביל התורה שנקראה
ראשית. ממי יצאו ישראל? משת, כידוע לכולם, משת יצא נח
ומנח יצא שם ומכאן הגיע עם ישראל.

זך וישר מטומאת הנחש?! יכולים ללכת, לאחר חמישים יום
לעמוד על הר סיני ולראות את הקב"ה, כי אין לך מעכב
לראות את השכינה, כותב 'האלשיך הקדוש', אלא זוהמת
הנחש, אפשר ללכת למעמד הר סיני, הקב"ה בדק אותם
עוד במרה, כדי להכין אותם לקבלת התורה.

אם אלה הדברים בס"ד, נוכל לסגור את הקצוות מדבריו של
האר"י הקדוש על פרשת השבוע:

האר"י הקדוש מגלה לנו צפונות שאין אנו רואים בעניים
שלנו - וילך איש מבית לוי ויקח את בת-לוי מי זה? עמרם
לקח את יוכבד.

אז למה לא מוזכרים שמותיהם?

כותב רש"י - וילך איש מבית לוי ויקח את בת-לוי - מזה בת
לוי? אומר היה פרוש ממנה, עמרם גירש את אשתו מפני
גזרת פרעה, ולכן הוא שלח אותה, וחזר ולקחה שנאמר וילך
איש.. - שהלך בעצת בתו שאמרה לו בתו גזרתך קשה משל
פרעה - פרעה גזר רק על הזכרים ואתה גם על הנקבות,
פרעה גזר רק בעולם הזה ואתה גם בעולם הבא, פרעה
ספק גזרתו מתקיימת ספק אינה מתקיימת, גזרתך גם כך
וגם כך מתקיימת, מיד לקח עמרם, והחזיר את אשתו.
אמרה לו, ראיתי ברוח הקדוש, שעתיד להיוולד מושיען של
ישראל מהנישואין האלה.

אומר רש"י - ואף היא הפכה להיות נערה (יוכבד) דכתיב
ויקח את בת-לוי, בת כמה הייתה? 130, היא חזרה לנעוריה,
חזרה להיות ילדה, שהרי עם ישראל יצא ממצרים לאחר
210 שנה ומשה רבנו, בעמדו לפני פרעה, היה בן 80 תוריד
80 מ 210 = 130, מכאן שיוכבד הייתה בת 130 שילדה
אותו... עד כאן דברי רש"י.

נשאלת השאלה - אם אישה יולדת לידה ראשונה, בגיל 124
ולידה אחרונה, בגיל 130, אה חזרה להיות בת לוי.

עד גיל 124 היא לא ילדת אפילו אחד, הלידה הראשונה שלה
הייתה בגיל 124, בת כמה מרים צעירה ממשה? 6 שנים.
כמה היה אהרון ממשה? 3 שנים. אם תוריד 3-130 = ילדה
את אהרון בגיל 127. תוריד מ 130-6 = 124 ילדה את מרים.

וילך איש מבית לוי ויקח את בת-לוי - היא חזרה להיות
ילדה! איך חזרה להיות ילדה, הרי לפני שלוש שנים היא
ילדה! היא התחילה להיות ילדה בגיל 124 וסיימה בגיל
130, אז על איזה ילדה מדברים?! 124 לידה ראשונה, 127
לידה שני, 130 לידה שלישית.

אם אני תיקון של אדם הראשון הוא 130 שנה, חז"ל אומרים שהוא יושב במי הגיחון עד שהבשר שלו נעשה חורים - ממש ייסורים - אני התיקון שלו גם אני 130 שנה.

הזכרנו למה פרש מאשתו 130 שנה ולמה שם זרזי תאנים על בשרו 130 שנה (פרשה קודמת).

כותב 'השל"ה הקדוש', במסכת ראש השנה, מסיבה פשוטה:

אדם הראשון אכל מעץ הדעת, אז הוא צם.

שמע בקול אשתו פרש ממנה. אדם הראשון למ"ד, שאכל תאנה, לכן שם זרזי תאנים.

עד כאן נפלא ביותר.

בא 'הבן יהוידע' ושואל - למה 130?! אמרנו "בן מאה קאלו מת ועבר וקטל מן העולם" אז מספיק מאה?! למה דווקא 130?!

בספר פני דוד כותב, שדרכם של החסידים להפריש 20% מהחיים שלהם, כמו שנותנים מעשר חומש, אז יש כאלה שמפרישים מהחיים שלהם.

אדם הראשון, שחי 1000 שנים, הפריש 200 שנה לקב"ה למה?! 130 שנה היה בתענית, היה פרוש וישב עם זרזי תאנים על בשרו ושבעים שנה נתן לדוד המלך.

בא 'הבן יהוידע' - אז מזה מאה ושלישים?!

ואומר - בא ותראה איפה מתחיל החטא!

ותרא האשה כי טוב העץ למאכל וכי תאווה הוא לעינים ונחמד העץ להשכיל ותקח מפריו ותאכל ותתן גם לאישה עמה ויאכל ג, ו} - החטא התחיל מהעיניים!

עין=130 ולפי שחטאה חוה בתאווה, אחר העיניים ועין בגימטריא 130, קיבל על עצמו אדם לשבת 130 שנה בתענית, 130 שנה בפרישות, 130 שנה עם תאנים על בשרו - כל זה כדי לתקן את חטא העין.

נשאלת השאלה - אבל לא כתוב כי תאווה הוא לעין, אלא לעינין יש כאן שתי עניים, איפה זה בא לידי תיקון?!

דבר ראשון שימו לב, אומר 'הבן יהוידע' - דע לך, אם החטא הזה היה בתיקון של תאווה הוא לעינים, ממה התחיל החטא?

אומר 'המגלה עמוקות' - ותרא האשה כי טוב העץ למאכל אם ותר, מה היא ראתה?

עם ישראל מקבל את התורה ממשה רבנו, תחילת ההווה של בראשית - **בְּרֵאשִׁית בָּרָא אֱלֹהִים** - בשביל ישראל שנקראו ראשית ובשביל התורה שנקראה ראשית.

החטא מופיע בפרשת בראשית, והתיקון מופיע בפרשת שמות, בפרשת שמות זה התיקון לחטא הזהומה של חוה, שת נולד אחרי החטא, לאחר 130 שנה ומשה רבנו, נולד אחרי 130 שנה.

נוסיף עוד נק' אחת, שמביא ר' שמשון מאוסטרופולי:

במדרש פליאה כתוב, כשמשה רבנו ניגש אל הסנה, ראה אותו "בְּלִבַּת אֵשׁ" להשלים את ה'.

שואל ר' שמשון - מזה נקרא **בְּלִבַּת אֵשׁ** להשלים את ה'?

אומר, היות ומשה רבינו היה תיקון של הבל ושל שת - אז יש למשה רק את האות ה' - הבל מ- משלו, ש - משת, כדי להשלים את שת, חסר לו 'ת' וכדי להשלים את הבל חסר לו 'לב' - נגלה אליו הקב"ה **בְּלִבַּת אֵשׁ**.

בְּלִבַּת אֵשׁ, כאן הוא השלים לו את שתי הגלגולים, גם של הבל וגם של שת, שניהם ביחד הושלמו.

אומר המדרש, מכאן שבְּלִבַּת אֵשׁ, השלים הקב"ה את השם של הבל ואת השם של שת.

אם אלה הדברים, נביא תוספת למה שכותב המגלה עמוקות' לאחר שהוא מביא דברי האר"י - וזהו סוד תהר ותלד... האשה אשר נתתה עמדי.

מה כתוב כאן בפסוק? **ותהר ותלד**, מי זאת האישה?

ותלד - בת לוי.

ותהר ותלד - הכוונה לאותה אישה שעליה נאמר "האשה אשר נתת עמדי.." - היא חוה, היא ילדה כאן, חֲזָרָה את משה רבנו, זה היה השלמה לתיקון חטא אדם הראשון.

אם כן בא נסכם ונסגור את כל הקצוות ביחד:

אומרת הגמרא (מסכת עירובין יח. ב) - ר' מאיר אומר, אדם הראשון חסיד גדול היה, לאחר שחטא מה עשה? ישב בתענית 130 שנה, פרש מאשתו 130 שנה ושם זרזי תאנים על בשרו 130 שנה.

אומר האר"י הקדוש, בפרשת 'ויגש' - יעקב שהיה השלמה שלו אומר - ימי שני מגורי שלשים ומאת שנה מעט ורעים היו ימי שני חיי ולא השיגו את ימי שני חיי אבותי בימי מגוריהם למה?

שתיהם חזרו לנשותיהם באמצעות נשים – אדם הראשון לא חשב לחזור אחרי 130 שנה, כך משמע מרש"י.

אז מה קרה הוא חזר?

למך הזמין לדיון תורה את הנשים שלו בפני אדם הראשון, למה?

כי עדה וצילה באו ואמרו - בשביל מה צריך ללדת ילדים? עוד מעט יבוא מבול כל העולם ילך לאבדון... בשביל מה צריך ילדים?!

אמר להם אדם הראשון – מה זה עניינכם?! יהיה מבול אז יהיה מבול, אתם מצווים על פרו ורבו זה לא עסק שלכם.

באו הנשים ואמרו לו - אם ככה אתה אומר, אז למה אתה פרשת מאשתך?!

שמע את זה האדם הראשון, ומיד החזיר את אשתו... אז יוצא מכאן, שמי שהחזיר את אדם הראשון לאשתו, היו הנשים.

מי החזיר את עמרם לאשתו?

מרים הנביאה, הם חזרו בעקבות עדה וצילה והוא חזר בעקבות מרים, אז שניהם חזרו לנשותיהם.

12 נשיאים מביאים קורבנות ביום חנוכת המשכן. פרשת נשא.

אומר הרמב"ן - החומש הזה לא מסתיים ביציאת מצרים, אלא בקורבנות, בנשיאים במשכן שם זה מסתיים.. אז חזרנו למעלת האבות.

למה, זה חומש הגלות והגאולה, יצאנו ממצרים כבר מזוככים?!

אומר הרמב"ן - אבל לא הגעת עדין לתכלית... מתי הוא התכלית? שנחזור למשכן.

במשכן בהבאת הקורבנות, מביאים הנשיאים קרבנות. "ויהי המקריב ביום הראשון נחשון בן עמינדב קרבנו קערת כסף שלושים ומאה משקלה. כולם מביאים 130?! למה כולם 130 מה קרה?

130 משקלה כנגד 130 שנה שהיה אדם הראשון פרוש מאשתו. כך כותב רש"י.

פרוש מאשתו וחזר – שנת נולד

ותרא האשה כי טוב העץ למאכל, כאשר חוה חזרה לעולם אצל יונקד מה כתוב – ותרא האשה אותו כי טוב – כאן היא תקנה את הראיה שלה שהיא ראתה שמשה רבנו זה התיקון של הראיה.

כתוב בספר ייטב לב, שאומנם החטא היה בעין ועין אחת היא 130, אבל היות ומשה רבנו נולד אחרי 130 שנה, כאשר עמרם פרש מאשתו, אמנם הוא לא פרש 130 שנה אבל הוא נולד כעבור 130 שנה, ואם הוא נולד כעבור 130 שנה זה סמל לאדם הראשון שילד אחרי 130 שנה, היה למשה רבנו גם כן חלק בתיקון העין של חוה, איפה זה בא?

{ג,ד} וירא ה' כי סר לראות...

סר, אומר הייטב לב - זה 260.

סר לראות, בסר של משה רבנו, שהוא ניגש לראות בסנה הוא תיקן את שני העניים של חוה.

אבל היה עוד חטא אחד – החטא של הבל. מה היה בחטא של הבל?

שואל הילקוט הראובני - איך יכל להיות שהבל מת, מה הוא עשה, אין לו שום חטא למה שימות?!

כותב בשם אחד מהמקובלים, למה קין הרג את הבל?

מכיון שירד הקב"ה ואכל את הקורבן של הבל, זן את עיניו מן השכינה וכתוב 'ולא יראני האדם וחי', לכן יכל קין להרוג אותו. והיות שמשה רבנו היה תיקון של הבל ושת, כשהקב"ה קורא לו בסנה מה כתוב? 'ויסתר משה פניו כי ירא מלהביט אל האלוהים' – זה היה התיקון של הבל, לכן משה רבנו נקרא "כי מן המים משיתיהו" – משת הוא!

משה רבנו שייך לשת. את התיקון של הבל, הוא גמר ועכשיו מתחיל התיקון של שת, זה התיקון שהגיע לשלמותו זה משה רבנו.

אם ככה נוכל לעמוד על נקודה אחת שכותב ה'חקרי לב' – משה שאחרי 130 שנה נולד ואדם הראשון ששת נולד אחרי 130 שנה יש להם הרבה נקודות חיבור זה נולד אחרי 130 שנה וגם זה נולד אחרי 130 שנה אבל יש להם חיבור נוסף שתיהם נולדו מהולים. אדם בצלמו כדמותו אומר חז"ל ב'אבות דרבי נתן' הוא נולד מהול והוא נולד מהול.

ותרא אותו כי טוב – אומרים חז"ל נולד מהול.

אם כך נחזור לנקודה נוספת:

שבעים שקל בשקל הקודש - כנגד 70 נפש שירדו ישראל למצרים וכנגדם 70 אומות שיצאו מאדם הראשון.

כף אחת זהב מלאה קטורת - כנגד עשרת הדברות.

כל הנשיאים מביאים 130, 130 זה תחילת ההוויה של אדם הראשון, בפרשת בראשית, הוא חוזר לאשתו ובגיל 130 שנה, נולד שת... ובפרשת השבוע, פרשת שמות, נולד משה רבנו לאחר 130 שנה של יוכבד, שני הוויות, שני התחלות חדשות!

אומרים חז"ל במדרש {במדבר רבה, פרשה יג, אות כ} - אמר רבי ברכיה, התחיל להקריב קרבנו כנגד מה שארע להם מיום שירדו יעקב ובניו למצרים עד שיצאו, הדא הוא דכתיב: קרבנו קערת כסף אחת, כנגד יוכבד אם משה, שנאמר בה (שמות ב, א): וילך איש מבית לוי ויקח את בת לוי, מלמד שגרשה עמרם וחזר ולקחה, ולכך הקריב קערה שלא תקרי קערת, אלא קרעת, לפי שנקרעת ממנו, אתווי דדין הוא אתווי דדין. כסף אחת, שנתאנה עמרם להחזירה לאשה על ידי מרים אחות אהרן, ולכך כתיב כסף, על שם התאנה, כמה דתימא (תהלים פד, ג): נכספה וגם כלתה נפשי וגו', ואומר (בראשית לא, ל): כי נכסף נכספתה לבית אביך וגו'. אחת, אל תקרי אחת אלא אחות, שבעת שהיתה אחות אהרן נתנבאת ואמרה לאביה שיחזיר אשתו שעתיד להוליד ממנה בן שיגאל את ישראל, על זה נאמר (שמות טו, כ): ותקח מרים הנביאה אחות אהרן וגו', וכי אחות אהרן ולא אחות משה, אלא שהיתה נבואתה בעת שהיתה אחות אהרן ולא אחות משה, שעדיין לא נולד משה, ולפיכך בעת שהשילך משה ליאור הלכה וראתה מה יארע למשה ומה יהיה בסוף נבואתה, כמה דתימא (שמות ב, ד): ותתצב אחותו מרחק וגו'. הוי כסף אחת. (במדבר ז, מג):

שלושים ומאה משקלה, לפי שהיתה בת מאה ושלושים שנה בעת שנולד משה, הא כיצד, לפי שיוכבד נולדה בין החומות בעת שירדו ישראל למצרים, ולפיכך נכנסה בחשבון היורדים למצרים, שנאמר (בראשית מו, טו): כל נפש בניו ובנותיו שלשים ושלש. בכללן את מוצא שלשים ושלש ובפרטן אין את מוצא כי אם שלשים ושתים, למה, שיוכבד נולדה בין החומות והיתה מן הבאים למצרים, אין אנו יודעים שבמצרים נולדה, אחר שלא הזכיר שמה עם שמות הבאים, אלא לומר לך שבמצרים נולדה בין החומות בעת שנכנסו למצרים, אבל לא הורתה במצרים. צא וחשב מיום שירדו אבותינו למצרים עד יום שנולד משה הן מאה ושלושים שנה, לפי שרד"ו שנים עשו ישראל במצרים, מנין, שנאמר (בראשית מב, ג): רד"ו שמה, צא מהן שמנים שנה שהיו למשה בעת שיצאו ישראל ממצרים, נשתירו מאה ושלושים, הא למדנו שיוכבד בת מאה ושלושים שנה היתה בעת שנולד משה. (במדבר ז, מג): מזרק אחד כסף זה משה, שנזרק ליאור.

דבר אחר, שנזרק מן מצרים, שנאמר (שמות ב, טו): ויברח משה וגו'. שבעים שקל בשקל הקדש (במדבר ז, מג), אלו שבעים זקנים שמנה משה כלם נביאים, מאותן שאמר לו הקדוש ברוך הוא (במדבר ג, יח): ובאת אתה וזקני ישראל אל מלך וגו', וכן הוא אומר (במדבר יא, טז): אספה לי שבעים איש מזקני ישראל וגו'.

הבנו מה אנו עושים בפרשת שמות - ואלה שמות בני ישראל - 'ו' מוסיף על ענין ראשון... קורא לזה הבה"ג "החומש השני"... החומש לא נגמר, הזוהמה הוטלה בפרשת בראשית, הניקוי היה בחומש שמות.... אז עד שלא התנקה החטא הזה, לא הגענו לניקוי. מתי היה הניקוי?

בחומש שמות {א, א} ואלה שמות בני ישראל, כותב האר"י הקדוש בימים האלה שבו התנקה החטא הזה שקוראים על העוונות, שהיו בחטא אדם הראשון ותיקונם במצרים... בימים האלה מתחילים ימי השובבי"ם... ינקו את עם ישראל ואת העולם כולו, מאותה זוהמה ונזכה כולנו לביאת גואל צדק במהרה בימינו ואמן !!!